

Komentarz do przepisów MPB 2007

Ton Kooijman, przewodniczący Komisji Prawa WBF

P7C

Po zakończeniu gry karty należy potasować przed schowaniem ich do przegródki pudełka. Ma to zapobiec przekazywaniu nielegalnej informacji o kolejności zagrywania kart w rozdaniu.

P9A3

Przepisy zezwalają teraz wyraźnie każdemu graczowi na staranie się zapobieżenia popełnieniu nieprawidłowości lub wykroczenia przez innego gracza. Ale po zaistnieniu nieprawidłowości (w czasie rozgrywki) dziadek nie ma prawa zwracać uwagi na nieprawidłowości.

P12 Naprawienie szkody

Naruszenie przepisu może wyrządzić szkodę stronie niewykraczającej. Rekompensatę daje się tylko za szkodę spowodowaną przez dane wykroczenie, a nie za szkodę powstałą w wyniku popełnienia poważnego błędu. Może to być nieobliczalna lub hazardowa akcja i, na przykład, utrata dodatkowej lewy jako rekompensaty za fałszywy renons.

Sędzia oddziela szkodę spowodowaną przez wykroczenie (w następstwie wykroczenia) od szkody niezwiązanej z wykroczeniem i rekompensuje tylko szkodę spowodowaną przez wykroczenie.

Przykłady:

A) Teamy; NS po partii

NS (Team A) gra 5♥z kontrą po dwustronnej licytacji, w której przeciwnicy (team B) zalicytowali 4♠ (po 4♥ NS) po ewidentnym namyśle. Bierze 9 lew. Sędzia uznaje, że zalicytowanie 4♠ nie było dozwolone, a zalicytowanie 5♥ było akcją hazardową, odbiegająca od normalności. Ponadto uznaje, że na 4♠ (bez kontry wzięto by 8 lew, a na 4♥ 9 lew. Na drugim stole grano 3♠-1 dla EW.

- Przy normalnej grze, Team A osiągnęłyby, po wykroczeniu, 2 imp (+100/-50)
- Bez wykroczenia miałyby -4 imp (-100/-50)
- Sędzia uznał, że Team A nie poniósł szkody wskutek wykroczenia, więc nie skorygował wyniku. Dlatego, Team A uzyskuje wynik -11 imp (-500/-50).
- Team B uzyskał zapis uwzględniający wynik, jaki by uzyskał gdyby wykroczenie nie miało miejsca +4 imp (+100/+50).

B) Zdarzenia te same, z jednym wyjątkiem: 4♠ byłoby wygrane (na drugim stole 3♠+1).
Obliczenia:

- Przy normalnej grze, Team A osiągnęłyby, po wykroczeniu, -6 imp (-420/+170)
- Bez wykroczenia miałyby +2 imp (-100/+170)
- Sędzia uznał, że szkoda wyrządzona przez wykroczenie wynosi 8 imp, więc zapis dla A zwiększa się o 8 imp, dając w wyniku -8 (-500/+170) +8 = 0 imp
- Team B uzyskuje -2 imp (+100/-170)

Średnia plus

Procentowy wynik rozjemczy w turnieju par należy orzec tylko wtedy, gdy schemat turnieju przewidywał rozegranie tego rozdania, ale z jakiegoś powodu nie mogła uzyskać w nim normalnego wyniku. Za pauzę w sesji nie należy przyznawać średniej plus, dane pary grają mniej jedno lub więcej rozdań. Zalecamy, aby ograniczyć w regulaminie liczbę rozdań ze średnią plus, na przykład, do dwóch w sesji. Jeśli jest więcej rozdań bez wyniku uzyskanego w normalnej grze, rozdania te nie są zaliczane do wyniku.

Zapisy ważne

W teamach, jeśli uczestnik uzyskuje wynik uwzględniający więcej niż jeden zapis, to wynik danego rozdania w imp jest średnią ważoną z tych zapisów w impach.

Przykład:

- Wynik rozjemczy w rozdaniu 2 dla teamu A wynosi $2/3$ z wygranych $4\spadesuit$ (+620) i $1/3$ z $4\spadesuit-1$ (-100). Na drugim stole uzyskano wynik $3\spadesuit$ swoje (+140).
- Team A uzyskuje $2/3$ z 10 (+620/-140) plus $1/3$ z -6 (-100/-140) = $-4 \frac{2}{3}$ imp.

W turnieju par, wagi zapisów związanych z wynikiem rozjemczym należy dodać do frekansów rozdania i postępować zgodnie z P78A.

Przykład:

- Para A w rozdaniu uzyskuje zapisowy wynik rozjemczy: $1/3$ z 3BA swoje (+400), $1/3$ z 3BA-1 (-50), $1/6$ z $4\spadesuit$ swoje i $1/6$ z $4\spadesuit-1$ (-50).
- Frekans, bez tego wyniku, zawiera $4x+420$, $2x+400$, $1x+170$, $1x+150$ i $3x-50$.
- Decyzja sędziego zmienia frekans na $1/6x+420$, $1/3x+400$, $1x+170$, $1x+150$, i $3.5x-50$. Daje to wyniki: $18\frac{5}{6}$, $12\frac{1}{3}$; 9; 7; $2\frac{1}{2}$. Dla pary A odpowiednie punkty turniejowe należy pomnożyć przez współczynnik prawdopodobieństwa: $1/6 * 18\frac{5}{6}$; $+ 1/3 * 12\frac{1}{3}$ $+ 1/2 * 2\frac{1}{2}$. = $8\frac{1}{2}$ PT.

Poważny błąd

W grze w brydża popełnianie błędów jest rzeczą normalną, są one częścią gry.. W czasie rozważania szkody związanej z wykroczeniem, nie należy karać gracza za popełnienie takiego błędu, chyba, że uzna się go za niemożliwy do przyjęcia.

Przykład 1

Rozdawał S, NS po.

	♠K8		
	♥K		
	♦AD62		
	♣AK10863		
♠		N	♠W976
♥			♥10874
♦	W	E	♦W97
♣		S	♣52
	♠		
	♥		
	♦		
	♣		

W	N	E	S
			1♦
pas	3♣	pas	3BA
pas	4♦	pas	4♥
pas	4♠	pas	4BA
pas	5♠	pas	6♦
pas	7♦	pas

- NS licytują systemem "lepszy młodszy" i otwarciem z 5-kartowych kolorów starszych. 5♠ pokazało dwa asy i ♦D. Przed zalicytowaniem 6♦ wystąpiła zmiana tempa licytacji..
- Wyjście ♥D zabita ♥K; następne zagrania to ♣A i ♣K i potem ♣3.
- Graczowi E szlem wydaje się niemożliwy do obłożenia, gdyż S może zawsze nadbić jego przebitkę, więc zrzuca kiera. Ale gdyby S miał ♦K84, E może obłożyć kontakt przebijając trefla ♦W lub ♦9, promując u W ♦10(xx).
- Jeśli sędzia uzna, że *pas* stanowi logiczną alternatywę dla 7♦, powinien uznać nietrafne zagranie E za mieszczące się w zakresie normalnej gry w brydża i orzec dla obu stron WR 6♦+1.

Przykład 2

Rozdawał N, obie po.

	♠K7		
	♥53		
	♦A964		
	♣AKW102		
♠1096		♠W532	
♥A84		♥W1072	
♦KDW752		♦103	
♣D		♣942	
	♠AD84		
	♥KD96		
	♦8		
	♣8765		

W	N	E	S
	1BA	pas	2♣
pas	2♦	pas	3♣
pas	3♦	pas	3♥
pas	3♠	pas	4♣
pas	4♠	pas	5♣
pas	6♣	pas

- S zadawał pytania o kolory starsze i młodsze i zalicytował 5♣ po namyśle..
- W zawistował ♦K do ♦A. Blotka do ♥K i do ♥A i blotka ♦ przebita przez rozgrywającego. Zagrał teraz dwie rundy atu i kolejne karo, aby wziąć 12 lewę, E nie zdaje sobie sprawy, że jego ♣9 obkłada kontrakt i zrzuca kiera, pozwalając zrealizować kontakt.

- Należy to uznać za poważny błąd, co oznacza, że różnica w wyniku pomiędzy 6♣-1 (oczekiwany wynik po wykroczeniu) a 6♣ swoje (rzeczywisty wynik) traktowana jest jako szkoda niezwiązana z wykroczeniem.
- Jeśli sędzia uzna, że *pas* jest logiczną alternatywą do 6♣ zaliczowanych przez N, powinien zmienić wynik dla NS. Powinien jednak również uznać, że szkoda dla EW nie została spowodowana przez działanie N, ale przez poważny błąd E, który mógł łatwo obłóżyć kontakt.

P13F

Powszechnym postępowaniem stosowanym po dodaniu dodatkowej karty do zgranej lewy jest orzeczenie wyniku rozjemczego. Jeśli w momencie stwierdzenia, jakiś gracz nadal ma dodatkową kartę, to taki problem nie jest łatwy do rozwiązania. Komisja Prawa WFB uznała, że w tej sytuacji nie należy stosować P67. Ale gdy gracz posiadający 14 kart nadal ma kartę identyczną z kartą, która już nielegalnie zagrał (co jest raczej mało prawdopodobne) to może ona być usunięta (ściśle mówiąc wymieniona z nielegalną kartą). Ogólnie mówiąc, jeśli jednak sędzia uzna, że zagranie nielegalnej karty nie stanowi różnicy w stosunku do podobnej karty może utrzymać wynik osiągnięty przy stole.

P16

Na ogół sędzia nie podejmuje działania, gdy gracz udostępni dodatkową informację (nielegalną informację), na przykład przez wyraźne wahanie albo niespodziewanej dla jego partnera odpowiedź na pytanie przeciwnika. Takie przypadki nie są, ogólnie mówiąc, (automatycznie) wykroczeniami. Wykroczenie powstaje, gdy partner mający logiczną alternatywę wybiera działanie, które mogło być zasugerowane przez wahanie lub niespodziewaną odpowiedź. Sama niespodziewana odpowiedź staje się wykroczeniem, gdy nie jest zgodna z systemowymi uzgodnieniami partnerów.

Jeśli partner nie wybierze działania, które mogłoby wynikać z sugestii zawartej w nielegalnej informacji nie ma żadnego wykroczenia i nie jest potrzebna interwencja sędziego.

P16B używa słów „...nie wolno podjąć działania...” Prowadzi to do wniosku, że przy orzekaniu ważonego wyniku rozjemczego zamiast rzeczywistego wyniku, sędzia nie powinien brać pod uwagę żadnej procentowej części tego wyniku, chyba że uzna za możliwe osiągnięcie takiego kontraktu w legalnej licytacji.

P17D2

Licytacja biegnie normalnie tylko wtedy, gdy zapowiedź zgłoszona z prawidłową ręką jest identyczna z zapowiedzią z ręką niewłaściwą i skład ręki zgadza się racjonalnie z zapowiedzią. Dodatkowo, tylko LHO mógł być zaliczować po zaistniałej nieprawidłowości. Na przykład, gdy gracz zaliczył 1BA (15-17) z niewłaściwą ręką, może on zgłosić 1BA z 14Pc i 18PC bez unieważnienia rozdania, może powtórnie zgłosić 1♥, gdy system przewiduje otwarcia ze starszych piątek, a ma tylko cztery karty w kierach (i siła ręki pokrywa się mniej więcej z ustaleniami).

P17E

W	N	E	S
pas	pas		pas

Zawołany sędzia powinien dać W możliwość wyboru zaakceptowania *pasa poza kolejności*. Jeśli skorzysta z tej możliwości i spasuje, licytacja wraca do E (zapowiedzi S i W zostają unieważnione, pas poza kolejnością S'a jest wykroczeniem). Ta możliwość powinna być

dokładnie przedstawiona graczowi W. Gdy W nie spasuje, tylko zaliczytuje np. 1♦, licytacja biegnie dalej normalnie.

Gdy licytacja biegnie:

W	N	E	S
pas	1♥	pas	pas
	pas	pas	

przepis nadal ma zastosowanie, a pierwszy *pas* E jest zapowiedzią, po której nastąpiły trzy pasy (jeden z nich poza kolejnością). Fakt, że E (w tym przykładzie) pasuje po *pasie poza kolejnością* nie wykresem, ma on nadal możliwość zaakceptowania *pasa poza kolejnością*.

P20

Przepis ten mówi nam, że gracze mają obowiązek wyjaśniania swoich uzgodnień przeciwnikom. Fakt braku zgodności wyjaśnienia z rzeczywistym obrazem rąk, może wywołać zamęt. Rozpatrzmy następujący przykład:

W	N	E	S
1♥	3♣*	pas	3♠**

N ma ♠D6 ♥6 ♦953 ♣ADW8652 i zamierzał pokazać słabą rękę z długimi treflami. Ale uzgodnienie partnerów przewiduje, że ta odzywka pokazuje kara i piki, więc 3♣ to jest błędna zapowiedź. Nie jest to wykroczenie. S alertuje 3♣ i licytuje 3♠. Gdyby N nie widział alertu prawdopodobnie rozumiałby 3♠ zgodnie z rozumieniem swojej odzywki 3♣: jako długie piki. Ale po alercie odkrył swój błąd i wie, że 3♠ pokazuje preferencję tego koloru w stosunku do kar. Obowiązkiem jego jest zaalertowanie 3♠ i złożenie wyjaśnienia o tej treści. Oznacza to, że sam wprowadził się w trudną sytuację stwarzając nielegalną informację, która ogranicza jego swobodę w licytacji, która jednak pomaga mu przekazać właściwą informację o uzgodnieniu partnerów. Pod tym względem świadomość błędu nie jest uznawana za nielegalną.

Założmy taki sam początek licytacji, ale teraz N ma ♠KW ♥874 ♦94 ♣AD10863 i S nie alertuje jego zapowiedzi 3♣. Jest to wykroczenie, ale N nie ma prawa do jawnego zwrócenia na to uwagi, mówiąc, że partner powinien alertować jego 3♣. Prawdopodobnie nie do uniknięcia jest dotarcie do partnera jego błędu i w tym wypadku przeciwnicy też się o tym dowiedzą. (Gdy S zaliczytuje 3♠, N powinien zaalertować i wyjaśnić, że pokazuje preferencje pików, to na pewno obudzi partnera, który otrzyma nielegalną informację).

Założmy taki bieg licytacji:

W	N	E	S
1♥	3♣*	3♥	4♣*

Biorąc pod uwagę brak alertu na jego 3♣, N może założyć, że S popiera jego kolor treflowy, ale zgonie z umową 4♣ pokazuje silną rękę z poparcie w pikach lub karach. Powinien więc zaalertować i na pytanie złożyć takie wyjaśnienie. Ten obowiązek ma pierwszeństwo przed zawartym w P20F5(a) zakazem ujawniania popełnionego błędu. Sentencja ta nakazuje graczowi przestrzeganie P73A1 „porozumiewanie się partnerów podczas licytacji i rozgrywki powinno odbywać się wyłącznie za pomocą zapowiedzi i zagrań”.

To oznacza, że alertowanie i udzielanie wyjaśnień nie uznaje się za sposób porozumiewania się z partnerem, ale wyłącznie z przeciwnikami.

Niemniej jednak partner słyszy wypowiedź i ma obowiązek wezwać sędziego i powiedzieć mu, że błędnie wyjaśnił znaczenie odzywki 3♣. Następnie powinien zapomnieć, co słyszał, bardziej precyzyjnie: nie wolno mu podjąć działania będącego logiczną alternatywą, którego wybór mógł być zasugerowany nielegalną informacją.

P25A

Nie można już zmieniać zamierzonej zapowiedzi, dawny P25B został anulowany. Tylko wtedy, gdy gracz zmienił swoją niedozwoloną zapowiedź stosuje się postanowienia P25B1, sędzia nie powinien oferować graczowi możliwości zmiany zamierzonej zapowiedzi.

Stawia nas to wobec problemu zapowiedzi niezamierzonych, częstego zjawiska przy posługiwaniu się kartkami licytacyjnymi, gdy niewłaściwe kartki wyjęte z kasety pojawiają się na stole. Dopóki partner nie zgłosi zapowiedzi po takiej nieprawidłowości, omyłkowa kartka licytacyjna może być wycofana i zastąpiona zamierzona zapowiedzią. Takie działanie, samo w sobie, nie może stworzyć nielegalnej informacji, gdyż omyłkowa kartka licytacyjna nie niesie informacji licytacyjnej. Gdy LHO zgłosił już zapowiedź, może ją wycofać. Informacja związana z tą zapowiedzią jest legalna dla partnera, a nielegalna dla przeciwników.

Cztery pasy zwykle kończą licytację, ale musi być kontynuowana, gdy trzeci lub czwarty pas jest niezamierzony i gracz, który go zgłosił chce go zmienić. Możliwość ta przestaje istnieć po włożeniu czterech rąk do pudełka (P22B).

Określenie, czy zapowiedź jest zamierzona czy niezamierzona nie jest łatwe. Sędzia powinien uznać, że jest niezamierzona tylko wtedy, gdy jest przekonany, że gracz nigdy, nawet na ułamek sekundy, nie chciał zgłosić tej zapowiedzi. Przykład zapowiedzi, która z pewnością jest wielkim błędem, niemniej jednak była zamierzona: N otworzył licytacją odzywką 1♥, E spasował i S zgłosił splintera 4♣, wyrażającego zainteresowanie grą premiovą w kiery. W spasował i N myślał przez chwilę, decydując się w końcu odnieść się negatywnie do propozycji partnera. Zapomniał jednak, że nie zalicytowali jeszcze nawet końcówki i spasował. Spostrzegł natychmiast swoją pomyłkę i wezwał sędziego. Powie sędziemu, że nigdy nie zamierzał spasować, ale sędzia nie powinien zaakceptować tego stwierdzenia. Przez ułamek sekundy N myślał, że jego pas kończy licytację na 4♥. Nigdy nie miał zamiaru grać kontakt 4♣, ale to jest też nieistotne. Innym argumentem popierającym tą decyzję jest to, że *pas* przekazał informację, gracz powiedział partnerowi, że nie chce grać gry premiowej,

Oprócz tego jest jeszcze jedno kryterium. Nie może być przerwy na namysł. Oznacza eo, że gracz przed popełnieniem błędu musi wiedzieć, co chce zrobić. Nie oznacza to, że musi zmienić natychmiast swoją niezamierzona zapowiedź Warunek ten dotyczy zdarzeń od momentu odkrycia pomyłki.

Graczowi, który z roztargnieniem wyciąga kartkę licytacyjną z kasety, zaskakując nawet siebie, bez podjętej decyzji, co chce zalicytować, nie pozwala się na zmianę zapowiedzi. Jest jednak prawie niemożliwe, aby sędzia uznał, że taki był przebieg zdarzeń. Niedozwolona jest też przerwa na namysł, ale sędzia zazwyczaj nie będąc jasnowidzem, nie zawsze potrafi wykryć taką sytuację. Jego zadaniem jest osądzać fakty i okoliczności ich powstania i decydować, co się zdarzyło.

P26

Jest to przepis, który obejmuje wszystkie przypadki wycofanych mających znaczenie zapowiedzi (nie w przypadkach z P25A). Oznacza to, że gdy przepis mówi, że nie stosuje się

do niego P26, ograniczenia wistowe nie mogą być zastosowane. Adnotacja, że P26 ma zastosowanie jest pomocna, ale niekonieczna. Na przykład P25. Nie ma odniesienia do P26 w P25B1 i P25B2 a w obu przepisach ma zastosowanie.

P26 nie jest zmienione, chociaż niektóre słowa są inne. Jeżeli wycofana zapowiedź wskazywała określony kolor (kolory) stosuje się P26A. Zapowiedzi zgłaszające ręce zrównoważone, np. otwarcia BA albo kontry, zarówno wywoławcze i karne, nie uznaje się za pokazujące określony kolor. Kontra negatywna wskazująca drugi kolor starszy określa ten kolor, jak i inne kontry wskazujące określony kolor(y).

Rozważmy następującą sytuację:

N jest na otwarciu, ale E otwiera 2♦ Multi, nie zaakceptowane przez S. N otwiera 1♠ i teraz E wchodzi 2♥ Czy P26 będzie miało zastosowanie, gdy WE będą obrońcami? Aby dać odpowiedź musimy zdecydować, czy odzywka 2♥ różni się od 2♦. Oczywiście, że tak 2♦ pokazuje jeden z kolorów starszych, a 2♥ wskazuje kiery. Tak, więc P26 ma zastosowanie i ponieważ 2♦ nie wskazuje określonego koloru sędzia aplikuje P26B. Oznacza to, że gdy W znajdzie się na wyjściu po raz pierwszy rozgrywający może mu zakazać wyjścia w dowolnie wybrany kolor, nawet w kiery.

N na otwarciu, ale E otwiera 2♥, pokazujące słaba dwukolorówka z kierami i młodszym. S nie akceptuje tej zapowiedzi, więc N otwiera 1BA. E ponownie licytuje 2♥ o tym samym znaczeniu, co wycofana zapowiedź, ale nieco silniejsze. Jeżeli przyjmie się, że ta druga odzywka nie różni się od pierwszej nie ma ograniczeń wistowych.

Ta sama sytuacja, tylko teraz przepisowe 2♥ pokazuje kiery. W tym wypadku znaczenie jest różne. Wycofana zapowiedź nie pokazuje określonych kolorów, więc stosuje się P26B i ponownie, gdy W znajdzie się na wyjściu po raz pierwszy rozgrywający może zakazać wyjścia w dowolnie wybrany kolor. Fakt, że kiery zostały pokazane w przepisowej licytacji nie ma znaczenia w czasie stosowania P26B.

W	N	E	S
1♣	pas	1♥	pas
2♣	1BA		
	2♦	3♣	pas.....

1BA pokazywało nielicytowane kolory ♦+♠ i nie zostało zaakceptowane. E zastępuje go przez 2♦. E wistuje ♦D do ♦K i ♦A u W. Wycofana zapowiedź wskazywała określone kolory, więc stosuje się P26A, gdyż E nie pokazał pików w przepisowej licytacji W drugiej lewie W może zakazać lub nakazać wyjście w piki

P27B1

Przepis zezwala na normalną licytację w starej (sprzed 2007) sytuacji: obie odzywki naturalne o tym samym mianie (najniższy poziom), ale również (nowość od 2007) gdy zastępująca zapowiedź ma bardziej ścisłe znaczenie niż odzywka niewystarczająca i mieści się w znaczeniu odzywki niewystarczającej. Zapowiedź pokazująca zrównoważone 18-19 PC jest bardziej ścisła niż zapowiedź o sile 15-17, ale nie mieści się w jej znaczeniu).

Intencją zmiany jest zezwolenie na normalną kontynuację licytacji, jeżeli niewystarczająca zapowiedź nie niesie nielegalnej informacji. Taka sytuacja ma miejsce, gdy wszystkie możliwe ręce pokazane w przepisowej licytacji mieszczą się w znaczeniu niewystarczającej zapowiedzi (w zamiarze, który miał gracz w momencie ich zgłaszania). Musimy spojrzeć na to z matematycznego punktu widzenia: próbka rąk opisanych w zapowiedzi wystarczającej

musi być podziałem liczby naturalnej na sumę liczb naturalnych opisanych w zapowiedzi niewystarczającej, Odnosi się to do kolorów, jak i do siły.

- W takim przypadku licytacja biegnie dalej, informacja z niewystarczającej zapowiedzi legalna dla obu stron. P16D nie ma zastosowania, ani w B1(a) ani w B1(b).
- Jeżeli informacja okaże się istotna dla strony wykraczającej odnośnie osiągniętego kontraktu lub wyniku, P27D każe sędziemu orzec wynik rozjemczy.

Zarówno B1(a) i B1(b) mówi: „ licytacja przebiega bez dalszych konsekwencji”, co stawia kwestię możliwych ograniczeń wistowych, gdy wykraczający staną się obrońcami. Komisja Prawa WBF zdecydowała, że ilekroć, gdy sędzia stosując P27 zezwala na kontynuowanie normalnej licytacji, P26 nie ma zastosowania. Jeżeli to prowadzi do korzystnego wyniku dla obrońców, P27D pomaga sędziemu w przywróceniu sprawiedliwości.

Rozpatrzmy kilka przykładów W otwiera licytację).

1) 1♣ - 1♠ - 1♥ (pokazujące 4+kierów i 6+ PC, nie zaakceptowane). Sędzia akceptuje zastąpienie przez *kontrę*, która ma to samo znaczenie albo w innej umowie partnerów pokazuje kiery i kara i jest zawarta w znaczeniu odzywki 1♥, pokazując kiery. Akceptuje również 2♥ wg B1(a).

Kontra wywoławcza zwykle nie pokazuje określonych kolorów. Jeżeli W otworzy 1♠ i N zalicytuje 1♥, nie zaakceptowane, zastąpienie kontrą nie pozwala S na uczestniczenie w normalnej licytacji, podczas gdy 2♥ na nią pozwala. (Jeżeli karta konwencyjna mówi, że taka kontra obiecuje 4 kiery, jest możliwa do zaakceptowania, gdy otwarcie 1♥ - które chciał zgłosić N – może być dokonane z 4 kart, ale nie, jeżeli obiecuje kolor 5 kartowy).

2). Jeżeli W otworzy 1BA i N zalicytuje 1♣ (o znaczeniu 16+ PC), nie zaakceptowane, zastąpienie *kontrą* pokazującą ta samą siłę lub 16-18 PC jest zgodna z B1(b).

3) 2BA – pas - 2♣ (zgłoszone przy założeniu otwarcia 1BA, pytanie o starsze kolory, nie zaakceptowane). Jeżeli 3♣ może być zgłoszone np. z ♠xx ♥KW87 ♦D87 ♣xxxx sędzia musi uznać, że taka ręka nie mieści się w próbcie zgłoszenia 2♣ po otwarciu 1BA. Licytacja nie może przebiegać normalnie.

4) Po nieistotnej licytacji S pyta o asy odzywką 4BA, W wchodzi 5♦. N nie zauważa tego i zgłasza 5♣ pokazujące 1 lub 4 KC, nie zaakceptowane. Jeżeli NS używają konwencji, w której *pas* pokazuje teraz 1 asa, sędzia pozwala na kontynuowanie licytacji bez dalszych konsekwencji. Obie odzywki S, pokazująca liczbę asów i 1 asa są bardziej ścisłe niż pokazanie 1 lub 4 asów. (Gdy 5♣ pokazuje 0 lub 3 KC, kontra ma ten sam efekt). Należy zwrócić uwagę, że kontra i rekontra nie są już zabronione.

5) 1BA - 2♠ - 2♦ (transfer na kiery, nie zaakceptowana). Jeżeli E zalicytuje teraz 3♥, licytacja biegnie dalej normalnie. 3♥ jest bardziej ścisłe niż 2♦, które pokazuje ten sam kolor. Ale gdy transfer 2♦ może być zgłoszony tylko ze słabą ręką, partner musi teraz pasować i możemy mieć zastosowanie P23.

6) 1BA - 2♠ - 2♦ (transfer na kiery, nie zaakceptowana). NS używają *Lebensohla*, który umożliwia E pokazać kiery przez zalicytowanie 2BA, zapraszające partnera do zgłoszenia 3♣, po których E zgłasza 3♥. Te dwie odzywki (2BA i 3♥) mają podobne znaczenia jak niewystarczające 2♦, ale odzywka 2BA sama w sobie – nie, dlatego warunek opisany w B1(b) nie jest spełniony.

7) 2BA - 2♠ (N licytował przy założeniu otwarcia 1BA, pokazuje dokładnie 5 pików i nieznaną 4+ kartowy kolor młodszy). Jeżeli 3♠ pokazuje ten sam układ, licytacja przebiega dalej normalnie, ale gdy pokazuje tylko piki, to partner musi pasować do końca licytacji.

8) 1BA – pas - 2♦ - 3♣ = 2♥ (odpowiedź na transfer, niezauważone 3♣). Jeżeli 2♥ jest automatyczne, nie niesie żadnej informacji i może być zastąpione przez dowolną przepisową odzywkę, również *pas*. Ale gdy 3♥ pokazuje maksimum, podczas gdy 2♥ minimum, mamy problem.

9) 1♣ - pas - 1♥ - pas

1♠ - 2♦ zgłoszone jako „4 kolor” bez zauważenia odzywki przeciwnika, Zalicytowanie teraz 3♦ pozwala na normalny przebieg licytacji. Ma to samo znaczenie, co 2♦(pytanie, forsujące). Może być silniejsze, ale takie ręce mieszczą się również w odzywkę 2♦.

Komisja Prawa WBC zdecydowała udzielić Organizacjom Nadzorującym prawo do stosowania kryteriów P27B1(b) z pobłażliwą interpretacją, która na przykład może prowadzić do zaakceptowania odzywki 3♣ w przykładzie 3 (jeżeli obie odzywki 2♣ i 3♣ uzna się za pytanie, wypełniają powyższe wymagania).

Jest więcej zmian, przepisy łagodne w P27B1, stają się bardziej restrykcyjne w B3 i C.

Usiłowanie zastąpienia niewystarczającej odzywki inną zapowiedzią nie jest już ignorowane. Pozostaje, gdy jest przepisowa (chyba że LHO chce zaakceptować odzywkę niewystarczającą), i stosuje się P27C. Kontry i rekontry nie są dozwolone, zgodnie z B1(b) są wycofywane i zastępowane przez przepisową odzywkę, partner musi pasować do końca licytacji.

P27D

Jeżeli wykroczenie w oczywisty sposób pomogło stronie wykraczającej w osiągnięciu korzystnego kontraktu sędzia powinien orzec wynik rozjemczy. W rozważaniu takich przypadków sędzia musi rozważyć, czy informacja uzyskana z niewystarczającej odzywki jest legalna i może być wykorzystana.

W ma ♠AW1052 ♥AW ♦D87 ♣D64 i licytacja przebiega:

W	N	E	S
1♠	2♥	1BA	

- E nie zauważył wejścia przeciwnika. Po interwencji sędziego, E zgłasza 2BA. Ponieważ 1BA pokazuje 6-9 PC, W decyduje się spasować, chociaż gdyby partner zalicytował 2BA bezpośrednio, zgłosiłby 3BA. Podejmując taką decyzję nie narusza przepisów w żaden sposób.
- Natomiast, gdy zdecyduje się zgłosić 3BA, ignorując 1BA, i wygra ten kontrakt również nie ma powodu do zmiany wyniku. Wykroczenie nie wpłynęło na osiągnięcie tego szczęśliwego wyniku – wręcz przeciwnie!
- Ale nie jest to koniec sprawy. Sędzia musi także odpowiedzieć sobie na pytanie, czy ten szczęśliwy kontrakt zostałby osiągnięty bez udziału niewystarczającej odzywki.

Dajmy E ♠87 ♥D74 ♦K1073 ♣K852. W normalnym przebiegu licytacji dałby kontre, W zgłosiłby 2BA i to zakończyłoby licytację. Faktycznie normalny kontrakt.

Gdy oba króle zamienimy na damy, kontra jest mniej oczywista. E mógłby spasować i po wznawiającej kontrze zalicytować 2♠. To uniemożliwiłoby osiągnięcie kontraktu 2BA bez pomocy ze strony odzywki niewystarczającej.

To ilustruje, że od czasu do czasu, w przypadku niewystarczającej odzywki potrzebne jest przeprowadzenie analizy sytuacji. Ważne jest zrozumieć, że podczas orzekania wyniku rozjemczego wg P27D stronę zgłaszającą odzywkę niewystarczającą należy traktować jako stronę wykraczającą. Należy odpowiedzieć na pytanie, czy bez pomocy odzywki niewystarczającej (w normalnym toku licytacji) strona wykraczająca osiągnęłaby ten sam kontrakt. Jeżeli odpowiedź brzmi: „prawdopodobnie tak”, wynik należy utrzymać.

P28

S jest na otwarciu. W otwiera licytację odzywką 1♥, po czym S licytuje 1♦. Jest oczywiste, że S nie zauważył odzywki 1♥ albo nie dba o nią i chce wykorzystać swoje prawo do otwarcia licytacji. 1♥ wycofuje się i kolej licytacji przypada na W, po odzywce 1♦ Informacja z wycofanej odzywki jest nielegalna dla E. Gdy jednak podobna informacja stanie się dostępna poprzez przepisową licytację, na przykład przez wejście 1♥, to usuwa lub zmniejsza wagę nielegalnej informacji.

Załóżmy, że S ma otworzyć licytację, E otwiera odzywką 1♥, a S licytuje potem 1♠. Teraz sytuacja jest mniej klarowna. Możliwe jest, że S zauważył odzywkę poza kolejnością i wszedł do licytacji, ale również możliwe jest, że zignorował odzywkę 1♥ i postanowił otworzyć licytację. Obie wersje są przepisowe, ale sędzia musi zapytać S o jego intencję. Przy wejściu licytacja przebiega dalej normalnie, po otwarciu odzywka 1♥ zostaje wycofana i jest przedmiotem nielegalnej informacji dla W.

Sytuacja nie zmienia się, gdy S jest na otwarciu i E otworzy licytację zapowiedzią *pas* po której S zgłasza 1♦. Wezwany sędzia musi się dowiedzieć, jaka była intencja S, otworzyć licytacja czy nie, co prowadzi do usunięcia lub nie usunięcia *pasa*.

Sędzia musi wiedzieć, że P29A nie jest ważniejsze od P28B.

P29

O jego istnieniu przypomina, na przykład P31A2.

P30A

N jest rozdającym i licytacja biegnie następująco:

W	N	E	S
	pas		
pas			

W spasował poza kolejnością. P29A mówi, że N może skorzystać z okazji zaakceptowania tego *pasa* (mógłby zgłosić teraz 1♥ pokazując graniczną wartość swego *pasa*). Jeżeli N nie zaakceptuje tej zapowiedzi, stosuje się P30A (*pas* N nie jest odzywką) i W musi pasować przy najbliższej przepisowej okazji. Gdyby N otworzył 1♦ zastosowanie miałyby P30B2: W musiałby pasować do końca licytacji i mógłby mieć zastosowanie P23.

P31A2

W licytacji

W	N	E	S
1BA		2♦	(odzywka poza kolejnością, transfer na ♥, nie zaakceptowana)
	2♦	2♥	(pokazuje kiery)

W musi teraz pasować jeden raz, (A2(a)) co jest istotną informacją dla E. Mając siłę na końcówkę, lepiej ją zalicytować zamiast 2♥. Po zalicytowaniu 4♥ nadal stosuje się A2(a) zalicytowanie 3BA przenosi nas do A2(b).

Podejście jest podobne do podejścia w P26.

W jest rozdającym, N otwiera 2♦ Multi, nie zaakceptowane. Licytacja biegnie dalej:

W	N	E	S
1♠	2♥		[N nie powtarza miana odzywki poza kolejnością, więc stosuje się teraz A2(b)]

Ale gdy W otworzy 1BA

W	N	E	S
1BA	2♦		[Multi-Landy, pokazujące długie ♥, albo długie ♠, P29C nakazuje teraz sędziemu zastosowanie A2(a)]

P40

Organizacja Nadzorująca ma teraz więcej możliwości regulowania uzgodnień partnerów, może określić szczególne uzgodnienia partnerów i regulować (także zakazać) ich stosowanie. Może też ograniczyć stosowanie sztucznych zapowiedzi psychologicznych.

B3 zawiera interesującą możliwość: nie zgadzając się na przyjęcie w systemie zmiany uzgodnień w zależności od zadanego pytania, odpowiedzi na pytanie lub popełnionej nieprawidłowości. Z nowym P27 para mogłaby zdecydować się, na przykład, używać *kontrze* jako zapowiedzi zastępującej odzywkę niewystarczającą i nadać *kontrze* to samo znaczenie, co odzywka niewystarczająca! Dawałoby to możliwość normalnego biegu dalszej licytacji. Organizacja Nadzorująca ma prawo zapobiegania takim „sprytnym rozwiązaniom”. Oczywiście zawsze będzie parze wolno różnicować ustalenia w zależności od znaczenia zapowiedzi przeciwnika. Również, gdy gracz zgłosi sztuczną zapowiedź poza kolejnością, zmuszając partnera do pasowania do końca licytacji, nie powinien być zmuszany do powtórzenia tej zapowiedzi podczas normalnej licytacji. Para nie potrzebuje uzgodnienia partnerów, aby się nawzajem zrozumieć.

Przykład:

W jest na otwarciu, ale E rozpoczyna licytację blokującym 3♣, które pokazuje długie kara. Jeżeli ta odzywka nie będzie zaakceptowana, P31B nakazuje W pasować do końca licytacji. Załóżmy, że N też spasuje. Teraz oczywiście powinno się pozwolić E na otwarcie 3♦, chociaż w systemie jest to transfer na kiery.

Bliskie oszukiwaniu jest zadawanie pytania, gdy układ ręki gracza nie pasuje do licytacji przeciwników. Bardzo dobrze znanym przykładem jest:

W	N	E	S
pas	1♦	3♣	

3♣ nie zostało zaalertowane, a S ma ♣KW1073 i nie starszych kolorów. Podejrzewa, że E zgłosił dwukolorówkę na starszych i pyta o znaczenie wejścia. Wystarczy, żeby gracz zrobił to dwa razy, partner już zrozumie, o co chodzi. Takie postępowanie nie jest dozwolone. Gracz nie może przekazywać informacji o swojej ręce za pomocą zadawania pytań przeciwnikom.

B5 określa podejście do niedozwolonych uzgodnień. Oprócz możliwości wymierzenia kary porządkowej, sędzia zmienia wynik, jeżeli uzna, że przeciwnicy ponieśli stratę. Oznacza to, że sędzia nie powinien orzekać automatycznie procentowy wynik rozjemcy, ale czekać na rzeczywisty wynik i w razie potrzeby go zmienić.

P41

Ostatnią okazją dla rozgrywającego do żądania powtórzenia licytacji jest moment przed dołożeniem karty z dziadka po raz pierwszy (po wiście LHO). Może żądać wyjaśnienia zapowiedzi ilekroć zagrywa kartę z ręki lub z dziadka.

P41C stwierdza, że po odsłonięciu pierwszego wyjścia, nie jest możliwy powrót do licytacji. Błędne wyjaśnienia udzielone przez stronę rozgrywającą muszą być rozpatrywane po zakończeniu rozgrywki.

P41D jest teraz bardziej szczegółowy w zakresie wykładania ręki przez dziadka. Nie tylko skierowane ku rozgrywającemu, ale uporządkowane według starszeństwa, najmłodszymi kartami skierowanymi ku rozgrywającemu.

P43B2(b)

Przekazanie jednej lewy do obrońców, liczy się od lewy wygranej, przy której dziadek zapytał o fałszywy renons.

P43B3

Opis jest nieco enigmatyczny. Odwołanie się do P12B1 oznacza, że obrońcy nie powinni odnieść korzyści ze swego wykroczenia. Ponieważ nie ma tu niewinnej strony, zapis dla strony rozgrywającej nie powinien być zwiększony, co prowadzi do wyniku rozdzielonego.

P45

Słowa „w inny sposób określa” w **C4** użyte są w celu odróżnienia zagrania karty opisanego w A i B (drugie zdanie) od zagrania w inny sposób. Karta zagrana własnoręcznie przez rozgrywającego oraz przez obrońcę przepisowo nie może nigdy być wycofana. Jedynie w przypadku zagrania jej w inny sposób, na przykład przez jej nazwanie, możliwe jest jej wycofanie. Przepis stwierdza, że takie określenie powinno być *niezamierzone* i że gracz już w tym momencie wiedział, którą kartę chce zagrać. Ponadto partner (praktycznie mówimy o dziadku) nie położył jeszcze tej karty w położeniu wskazującym, że została zagrana.

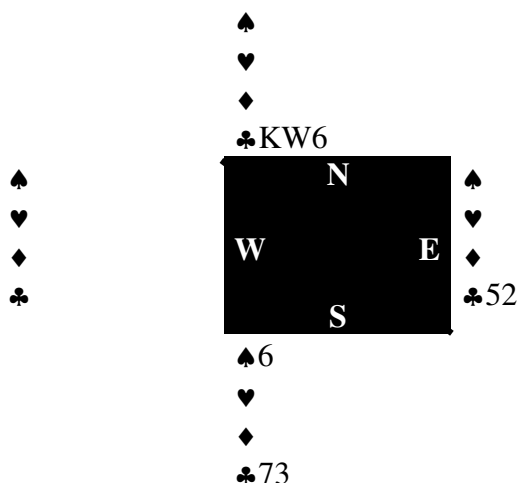
P45D mówi, że możliwe jest wycofanie 5 zagranych kart, gdy dziadek zagra kartę, którą rozgrywający nie wskazał do zagrania. Gdy rozgrywający zagrywa z dziadka i zagrano niewłaściwą kartę, lewa może zostać skompletowana i może nastąpić wyjście do następnej lewy. Jeżeli rozgrywający w tym momencie odkryje błąd, wolno mu zagrać zamierzoną kartę z dziadka. Sędzia powinien starannie wytłumaczyć RHO rozgrywającego, że jeżeli on nie zmieni swojej karty, rozgrywający też nie może tego zrobić. LHO może zawsze wycofać swoją kartę.

W **P45F**, ostatnie zdanie, sędzia nie powinien uznać, że obrońcy ponieśli szkodę, jeżeli rozgrywający i tak chciał zagrać sugerowaną kartę.

P46

Ważne jest zwrócić uwagę i dobrze zrozumieć zdanie w nawiasach we wstępnej części **B** „chyba, że inny zamiar rozgrywającego jest bezsporny”.

Przykład pomagający zrozumieć znaczenie zwrotu:

S rozgrywa kontrakt 4♠ i wziął już 8 lew, ostatnia w ręce. Pozostałe 5 trefli posiadają obrońcy, a ♠A i ♣D nie były jeszcze zagrane. Rozgrywający wychodzi blotką trefl z ręki i W dodaje ♣8. Rozgrywający myśli przez chwilę, wzrusza ramionami i mówi: „nie wiem, zagraj którąś”. Obrońcy wzywają sędziego i sugerują zastosowanie **B5**, pozwalające im wybrać kartę tego zagrania, która oczywiście będzie ♣6. To nie jest racjonalne orzeczenie. Oczywiście jest bezspornie, że S, aby wygrać kontrakt chce zagrać ♠K lub ♠W. Taki, więc wybór sędziego powinien zaoferować obrońcom. Oczywiście stwierdzenie S jest głupie, gdyż zmniejsza szanse wygrania kontraktu z 50% do 25%.

P50D

Zwróćmy uwagę, że w przypadku kart przygwożdżonych u obu obrońców możliwe ograniczenie zagrań u partnera ma pierwszeństwo nad ograniczeniami własnymi gracza.

Przykład

LHO jest na wyjściu, mając kartę przygwożdżoną ♠W, jego partner również ma normalną kartę przygwożdżoną ♠7. Rozgrywający zakazuje wist w piki. Oznacza to, że ♠7 musi wrócić do ręki, a LHO nie może zagrać pika, dopóki utrzyma się przy wyjściu.

- Jeżeli rozgrywający zażąda wyjścia w piki ♠7 wraca do ręki, a LHO musi zagrać ♠W.
- Jeżeli rozgrywający nie egzekwuje swego prawa związanego z kartą przygwożdżoną ♠7, LHO musi zagrać ♠W a RHO ♠7. Obowiązkiem sędziego jest wyjaśnienie graczom tych konsekwencji.

P50E

Informacja, że karta przygwożdżona musi być zagrana przy pierwszej przepisowej okazji jest legalna dla obu stron i ma istotne konsekwencje. Rozgrywający jest w kontrakcie 4♥. Gdy LHO ma ♠KDW5, RHO ma kartę przygwożdżoną ♠A (pierwsze wyjście poza kolejnością) i rozgrywający nie zakazuje wyjścia w piki LHO może zagrać ♠5 – ale nie wolno mu wykorzystać informację, że jego partner ma prawdopodobnie Ax. Jeżeli zagranie to da dodatkową lewę obrońcom, sędzia powinien wykorzystać swoje prawo wyrażone w P12A1 i orzec wynik rozjemczy.

P53/55

W przypadku wyjścia poza kolejnością przez rozgrywającego. obaj obrońcy mogą zaakceptować to wyjście, przez odpowiednie oświadczenie. Gdy nie ma takiego

oświadczenia, sędzia oferuje taką możliwość graczowi następnemu w kolejności w stosunku do reki, z której zagrana została karta wyjścia.

W **P55B i C** zakłada się, że zastosowanie P55A doprowadziło do wniosku, że wyjście poza kolejnością nie zostało zaakceptowane.

W **P53C** sędzia postępuje wg tej samej procedury, jaką stosuje w P28B. Jeżeli E jest na wyjściu, a wychodzi N to gdy E zagra kartę sędzia musi ustalić, czy on dodawał do wyjścia, czy chciał sam wyjść. Sprawa jest oczywista gdy N wychodzi poza kolejnością, a W z prawem do wyjścia, zagrywa po nim. Sędzia może wykluczyć możliwość dodania przez W karty do lewy rozpoczętej przez N. Przepis ten nie stosuje się do przypadku zagrania karty przez obu partnerów, pierwsza poza kolejnością, druga prawidłowo. W takim przypadku sędzia rozpoczyna przez oferowanie LHO gracza, który dokonał wyjścia poza kolejnością możliwości zaakceptowania tego wyjścia. Jeżeli to zrobi, druga karta staje się normalną kartą przygwożdżoną. Jeżeli nie zaakceptuje, pierwsza zagrana karta staje się normalną kartą przygwożdżoną, a druga kartą dodaną do tej lewy.

W **P55A** dodano zdanie, które prawdopodobnie prowadzi do nowego podejścia. Chociaż zakłada się, że większość sędziów spełniała życzenie obrońcy, który pierwszy dokonał wyboru, teraz, gdy obrońcy dokonają różnego wyboru, mają honorować wybór dokonany przez LHO.

P56

Odniesienie do P54 ma wskazywać, że każde wyjście obrońcy poza kolejnością jest traktowane tak samo jak pierwsze wyjście obrońcy poza kolejnością

P58

Załóżmy, że u LHO, na wyjściu, pojawiają się dwie blotki na stole. Sędzia pyta go o intencję i uzyskuje odpowiedź

1. W czasie wyciągania karty, która chciał zagrać, te dwie blotki wypadły mu z ręki. Formalnie obie karty stają się normalnymi kartami przygwożdżonymi rozgrywający wybiera, która ma najpierw być zagrana (P51A)
2. Chciał zagrać jedną z tych kart, a druga wypadła jednocześnie. Sędzia pozwala mu na wskazanie tej, którą uważa za zagrana, a druga staje się podrzędną kartą przygwożdżoną.

Praktycznie sędzia nie powinien doprowadzać do ujawnienia sytuacji (1), zakładając, że gracz chciał zagrać jedną z ujawnionych kart. Zapobiega to również możliwości przekazania nielegalnej informacji.

Załóżmy to samo zdarzenie, ale z 1 figurą i 1 blotką. Teraz sędzia powinien poinformować LHO, że gdy zagra figurę to pozostała karta staje się podrzędną kartą przygwożdżoną, a gdy zagra blotkę, to zostanie mu normalna karta przygwożdżona.

P61B3

Obecnie założono, że pytanie partnera-obrońcy o możliwy fałszywy renons jest dozwolone. Organizacja Nadzorująca może jednak zakazać zadawania tego pytania. Jeżeli tak robi, to powinna również, co się stanie, jeżeli takie pytanie zostanie zadane. W przeciwieństwie do poprzedniej edycji MPB sprawa nie jest już uregulowana. Racjonalne wydaje się wyznaczenie jakiejś kary porządkowej, a nie zmieniać tego wykroczenia w fałszywy renons.

Przepis wspomina o możliwości przekazania nielegalnej informacji za pomocą takiego pytania. Raczej nie będzie takich przypadków, może się zdarzyć, gdy przedmiotem pytania nie będzie uniknięcie popełnienia fałszywego renonsu, ale na przykład zwrócenie uwagi na nieoczekiwaną sytuację, gdy rozgrywający nadal ma karty w tym kolorze.

Jednym z problemów stworzonych przez tę zmianę to możliwość okazania zaskoczenia, jeżeli pytanie „nie masz do koloru, partnerze?” będzie zadawane tylko raz na jakiś czas.

W	N	E	S
pas	pas	pas	1BA
pas	2♥	pas	2♠
pas	3BA	pas	4♠
pas	pas		

W wychodzi ♦D, w dziadku jest ♠K9873 ♥K94 ♦632 ♣A95. Gdy RHO zrzuca trefla, W pyta: „nie masz kar, partnerze?”. Nie należy być zdziwionym, że rozgrywający ma coś zbliżonego do ♠A64 ♥A7 ♦AK10854 ♣W6.

P62C2

Sędzia powinien wyjaśnić konsekwencje wycofania karty przez gracza niewykraczającego: pozwala to na wycofanie karty również przez następnego gracza i jej wymianę. Taka wycofana karta staje się normalną kartą przygwożdżoną.

P62D2

Ponowni wyżyte jest słowo „zasugerowane”. Oznacza to, że gracz ma wybór i jego partner może mu pomóc w dokonaniu właściwego wyboru. Jeżeli zagranie jest oczywiste, sam fakt zasugerowania go przez partnera nie pozbawia gracza prawa do wybrania go.

P64

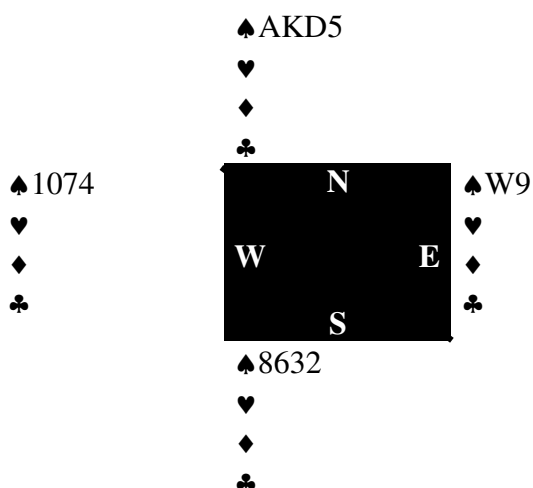
Zmienił się przepis o fałszywym renonsie. Dwie lewy rekompensaty występuje tylko wtedy, gdy gracz zamiast dodać do koloru przebije i weźmie w ten sposób lewę, we wszystkich innych przypadkach oddaje się tylko jedną lewę. Oczywiście zawsze należy rozumieć, że strona wykraczająca wzięła, co najmniej tyle lew ile ma oddać w wyniku popełnienia fałszywego renonsu.

Ta zmiana zwiększa częstotliwość stosowania P64C. Czasem nie dodanie do koloru wyrządza większą szkodę od utraty jednej lewy, którą należy rekompensować.

Dodano kolejny przypadek, kiedy rekompensata nie przysługuje: gdy obie strony popełniły fałszywy renons w tym samym rozdaniu. Jak wyjaśnia to wstęp do **P64B** oba fałszywe renonsy muszą być uprawomocnione.

Szczególna sytuacja powstaje w przypadku popełnienia fałszywego renonsu przez tego samego gracza w tym samym kolorze. Wymaga ona zastosowania P64C, gdyby wynik dla strony niewykraczającej był lepszy, bez popełnienia drugiego fałszywego renonsu.

Przykład:

S rozgrywa kontrakt BA. Zagrywa ♠A, E nie dodaje do koloru: jedna lewa rekompensaty. Kontynuuje ♠K i E ponownie nie dodaje pika. Później E bierze lewe na ♠W.

Gdyby E nie popełnił fałszywego renonsu po raz drugi S wzięłby 4 lewy pikowe i dodatkową lewę za fałszywy renons. Z powodu drugiego fałszywego renonsu wzięł tylko trzy lewy. Sędzia przy zastosowaniu P64C zmienia wynik dając mu te lewy, które uzyskałby przy popełnieniu tylko jednego fałszywego renonsu (4 + 1).

P65B

Rozgrywający może zwrócić uwagę na nieprawidłowe ułożenie karty w każdej chwili. Inny gracz może to uczynić do momentu wyjścia do następnej lewy. Czyniąc to później może udostępnić nielegalną informację.

Na przykład, gdy gracz jest w kontrakcie 3BA i wzięł 7 lew, mając do wykonania impas dający mu 9 lew i dziadek ostrzeże go, zbyt późno, że źle ułożył jedną kartę (jako wygraną), sędzia musi rozważyć fakt, że rozgrywający przekonany o wzięciu już 8 lew, nie będzie ryzykował przegrania kontraktu nieudanym impasem. W rozgrywkach teamowych decyzja jest niemal automatyczna, w turnieju par sytuacja może być bardziej skomplikowana.

P67

Stworzenie nieprawidłowej lewy przez niedodanie do niej karty traktuje się jak uprawniony fałszywy renons, kosztujący jedną lewę, gdy błąd zostanie wykryty po zagranu obu stron w następnej lewie.

Dodanie przez gracza za dużo kart do lewy może również utworzyć fałszywy renons: gdy wycofana karta powinna była być zagrana do właściwego koloru po wykroczeniu **B2(b)**.

P68

Roszczenie lub zrzeczenie lewy jest inicjatywą skrócenia rozgrywki. Zadaniem przeciwników jest wyrażenie zgody lub niegodzenie się na takie roszczenie/zrzeczenie. Gra ustaje z jednym wyjątkiem: jeżeli obrońca zrzeka się jednej lub więcej niż jednej lewy (tym samym roszcząc sobie prawo do pozostałych, jeśli je posiada) a jego partner natychmiast zgłosi sprzeciw, sędzia nakazuje grać dalej. Ostrzega ponadto zrzekającego się gracza, że nie może użyć informacji, że jego partner oczekuje od niego wzięcia większej liczby lew niż on sam sądzi. Każda logicznie alternatywna rozgrywka zrzekającego się gracza, prowadząca do mniejszej liczby lew powoduje orzeczenie wyniku rozjemczego. Ten przypadek pokazuje kolejny wyjątek w tworzeniu kart przygwożdżonych. Karty odkryte przez obrońców w celu poparcia

lub odrzucenia roszczenia/zrzeczenia można podjąć z powrotem i nie stają się kartami przygwożdżonymi. Informacja wynikająca z ujawnienia tych kart jest legalna dla rozgrywającego a nielegalna dla partnera-obrońcy.

Przypis do tego przepisu odnosi się do tego rodzaju przykładu:

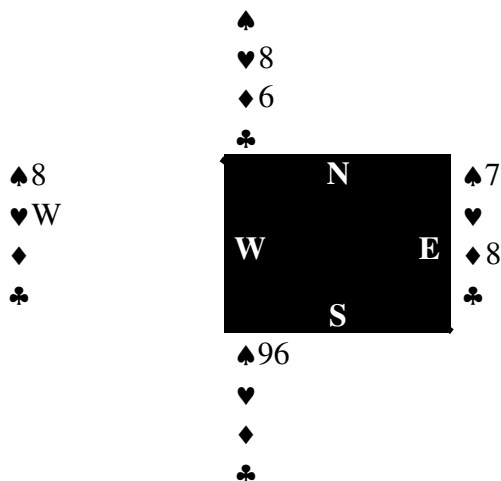
Dziadek ma ♠KW8 (oraz inne karty)

Rozgrywający zagrywa ♠5 do tego układu i rozmyśla, co zagrać. Jeżeli RHO położy na stole ♠AD chce tylko wyrazić, że zagra odpowiednią kartę do wzięcia lewy. Karty te nie są przygwożdżone, ale rozsądnie byłoby je wziąć w tej lub następnej lewie, gdyż ich posiadanie jest nielegalną informacją dla LHO, jeżeli rozgrywający uniknie oddania drugiej lewy w tym kolorze (LHO znajdzie się na wyjściu i ma logiczną alternatywę) sędzia może orzec wynik rozjemczy.

P69

Przepisy stały się bardziej łagodne dla strony zgadzającej się na roszczenie/zrzeczenie, która później odkrywa, że zrzekła się lewy zbyt łatwo (strona zgłaszająca dostała lewę zbyt łatwo). Gdy sędzia uzna, że strona zgadzająca się prawdopodobnie wzięłaby lewę, gdyby gra była kontynuowana, zmienia wynik rozdania.

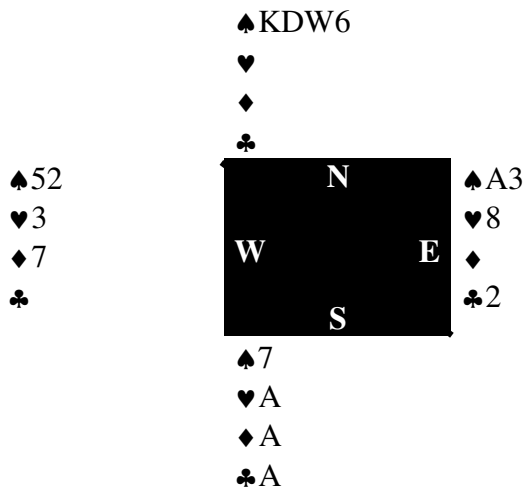
Przykład 1:

Rozgrywając kontrakt w piki, S zagrywa ♥8 z dziadka i zgłasza roszczenie go dwóch ostatnich lew bez pokazywania swoich kart (wie, że W nie może nadbić, bo ma ♥W). E zakłada, że S ma ♠98, więc wszyscy są zadowoleni, chowają karty do pudełka i przechodzą do następnego rozdania.

Dopiero później, widząc wydruk rozkładu rozdania, E zdaje sobie sprawę, że S zgłosił nieskuteczne roszczenie. Sędzia powinien uznać, że gdyby gra była kontynuowana, E przebiłby kiera, promując lewę partnerowi, i powinien zwrócić lewę stronie EW.

Przykład 2:

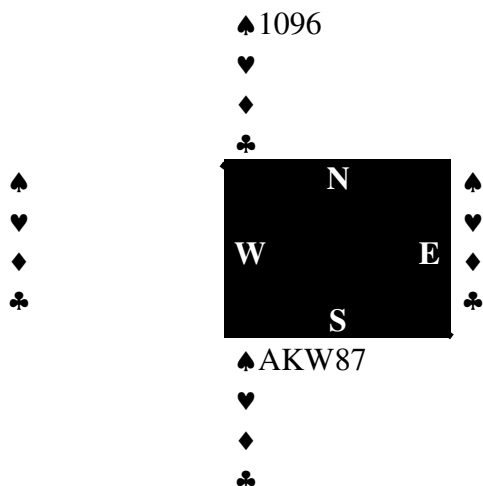
S rozgrywa kontrakt BA. Zagrywa ♠K z dziadka i pokazując swoje trzy asy, zgłasza roszczenie do trzech lew.

Przypadek 1: obaj obrońcy uznają roszczenie. Gdy jednak jeden z nich odkryje, zanim nastąpi zgłoszenie własnej zapowiedzi w następnym rozdaniu, że przepuszczenie ♠K stawia rozgrywającego w przymusie, zastosowanie ma P70A i roszczenie powinno być odrzucone.

Przypadek 2: po zakończeniu zawodów, ale jeszcze w okresie reklamacyjnym, EW odkrywają, że wzięcie trzech lew przez rozgrywającego nie jest automatyczne. Sędzia powinien uznać, że jest za późno na zmianę wyniku. Gdyby gra była kontynuowana, to oczywiste, że EW nie wzięliby dodatkowej lewy, jeżeli E nie widział tego w czasie gry przy stole.

P70

W czasie oceny prawdziwości roszczenia ważne jest zrozumienie powodów zgłoszenia roszczenia w danym momencie.

Jedynym problemem dla rozgrywającego jest znalezienie położenia ♠D. Zagrywa ♠10 z dziadka, RHO dodaje do koloru, ♠7 z ręki i W nie dokłada do koloru. Sięgnięcie po ♠9 i zgłoszenie roszczenia do pozostałych 4 lew bez dalszych wyjaśnień, to nie jest może to co

lubią przepisy, ale nie powinno być karane przyznaniem lewy przeciwnikom. Gdyby rozgrywający nie zagrał ♠9 i nie miał dojścia do stołu, roszczenie byłoby niedbalstwem.

Zdarza się regularnie, że po zgłoszeniu roszczenia/zrzeczenia grę kontynuuje się. Przepisy mówią, że przesłanki z takiej gry mogą być użyte przy ustalaniu wyniku. Ale przepisy nie mówią, w jaki sposób. Gdy stronie zgłaszającej roszczenie, „powiedzie się” oddanie jednej dodatkowej lewy, jest to dobry powód do odrzucenia roszczenia. Jeżeli jednak rozgrywającemu uda się wziąć dodatkową lewę, sędzia nie powinien się spieszyć z jej przyznaniem. Często przeciwnicy próbują znaleźć sposób na uniknięcie oddania roszczonej lewy, co prowadzi do jej straty. Nie powinna ona być oddana do strony zgłaszającej roszczenie.

Miejmy nadzieję, że zbytecznie, ale nie wyrządzając żadnej szkody, D2 mówi, że roszczenie obrońcy, które zależy od wybrania przez jego partnera właściwego zagrania spośród innych nieoczywistych zagrań powinno być odrzucone.

P79

Błąd w zapisie określa się jako zaprotokołowany wynik, który nie jest zgodny z wynikiem uzgodnionym (zwykle odnoszący się do liczby wygranych lub oddanych lew, (re)kontry). Przykładami mogą być: zapis na złą linię, złe założenia, błędny kontrakt lub błędna korekta zapisy wyrównawczego.

Okres reklamacyjny zarówno dla błędnego zapisu jak i dla błędnie policzonej liczby wziętych lew jest taki sam: 30 minut, chyba że zdecydowano inaczej. P79 zezwala jednak na ich rozróżnienie i przedłużenie okresu poprawienia błędu w zapisie. Sposób wykorzystania tej możliwości powinien być określony w regulaminie. Wymaga to zgody Organizatora Zawodów.

P80

Obowiązki i uprawnienia organizacji nadzorującej do definiowania warunków rozgrywania imprez brydżowych na jej terytorium określone są w niniejszych przepisach. Może ona przekazać lub scedować swoje uprawnienia organizatorowi zawodów.

P81C3

Wyrażono tu intencję dążenia do sprawiedliwych wyników, nawet wtedy, gdy gracze nie zauważą nieprawidłowości lub się nią nie interesują. Gdy popełnienie fałszywego renonsu nie zostanie zauważone, ale (później) sędzia się o nim dowie (na przykład usłyszy o nim od widza) powinien zastosować P64C, gdy fałszywy renons wpłynął na zmianę wyniku. Jeżeli ma wątpliwości odnośnie osiągniętego wyniku, powinien podjąć działanie.

P86D

Gdy w rozgrywkach teamowych, rozdanie z jakiegoś powodu nie może być rozegrane na drugim stole, a było już rozegrane na pierwszym, możliwe jest odejście od rutynowego procentowego wyniku rozjemczego. Powodem jest osiągnięcie niezwykłego wyniku w rozegranym rozdaniu. Sędzia styka się z szeregiem normalnych wyników, które nie wymagają zastosowania tego przepisu. Biorąc pod uwagę fakt, że strona niewykraczająca i tak uzyska kilku imp (średnią plus), kilka nieskontrowanych nadržek nie stwarza niezwykłego wyniku.

Gdy strona niewykraczająca uzyskuje w rozdaniu bardzo dobry zapis i rozdanie to z winy drugiej strony na tym stole stało się niemożliwe do rozegrania, obligatoryjne jest orzeczenie zapisowego wyniku rozjemczego obejmującego ten zapis. Jeżeli team, który uzyskał dobry wynik na jednym stole, spowoduje konieczność skasowania rozdania na drugim stole to przy

orzekaniu zapisowego wyniku rozjemczego sędzieia bierze małą część tego wyniku, 30% wydaje się rozsądne.

Gdy rozdanie musi być skasowane z powodu błędu na drugim stole, a strona niewykraczająca uzyskała dobry wynik na pierwszym stole, powinna dostać całą wagę tego wyniku. Gdy strona wykraczająca uzyskała bardzo dobry wynik, waga powinna być mniejsza (rozsądne wydaje się 50%). Gdy żadna zestroj nie jest odpowiedzialna waga powinna być nieco większa (powiedzmy 60[^]).

P92/93

Przepis zawiera wzorcowy opis procedury odwołań. Wg P80 procedura ta powinna być przestrzegana, jeżeli organizacja nadzorująca nie określi innego sposobu działania.

P93C3(b) oznajmia, że odwołania mogą być rozpatrywane w sposób, jaki sobie życzy organizacja nadzorująca. Możliwość złożenia odwołania do sędziego głównego, opisana w **P93A**, jest jednak obligatoryjna i konieczna do przestrzegania.